

I. Iacobi Vlf.
Carmen
de
animæ humanæ immortalitate
Hafn., 1582.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Inter cætera mortalitatis incommoda, et hoc est, calig. mentium; nec tantum necessitas errandi, sed errorum amor.

Sen; L. II. de ira. c: IX. אדר

Rep: d: 3. Oct: 69.

Unius temporis honesta avaritia est.

Sen: de brevit: vitæ. c: III.

Oratio orantis est subsidium, Deo sacrificium, Daemonis flagellum. Nihil magis adversatur satanae, quam preces, quibus et pericula ejus praecaventur, et, quae jam animo inhaerent, franguntur. Aug:

Lunderph. Rip. D: 6. Oct: 69.

Dominus noster etiam in forma servi Dominus fuit. Aug:

CARMEN DE ANIMAE HVMANÆ IMMORTALItate, indubitata certaq; corporis resurrectione atq; læta vitæ æternæ perfruitione.

Scriptum

A

IACOBO IACOBI Othoniensi.

HAFNIAE
Imprimebat Andreas Gutteruitz, 1582.

INSIGNIA CHRISTIANI
FRIS.

AMPLISSIMO VIRO, NATALIVM SPLENDORE, DOctrina, humanitate omniumq; virtutum choro ornatißimo, D. CHRISTIANO FRIS de Borreby domino ac mecœnati suo benignißimo

εὖ πράττειν.

CAstalidum, Phrysum genus alta columna, sororum
H oc nostro sæclo, vir generose, fuit.
R e probat eximiûm Phrysorum nobile lumen
I ANVS, cui se Rex resq; suasq; dedit.
S cilicet vt doctus, Musas sic fouit amænas,
T estatur studijs hoc Helicona petens.
I lle scholas paßim quot habet tua, DANIA, tellus
A ttalicis auxit templaq; diuitijs.
N emo potest igitur (nec dicere vera pudebit)
O rnare vt decuit nobile stemma tuum.
P ergens Mæonidas idcirco amplectere Musas,
H isq; faue & faueas, teq; imitere rogo.
R egia quandoquidem res est succurrere egenis,
I pse etiam id fieri vultq; iubetq; DEVS.
I ngenuas quærunt quicunq; fideliter artes
S edulus auxilio consilioq; iuua.
I ntereà impulsus vestro quod nomine scriptum
O ffero, Mecœnas consule quæso boni.

I. I. O.

CARMEN
DE IMMORTALITATE ANIMAE, indubitata certaq; corporis humani resurrectione atq; vita aeterna.

Acra docent animas resoluta viuere carne,
Membraq; vétura facto reuocamine vitae
Surgere, & aethereis subitò considere regnis.
Principio ille opifex hominum rerumq; repertor,
Jn vasto reliquis animantibus orbe locatis,
Sanctius his animal mentisq; capacius altae,
Quod voluit semper dominari in caetera, viuam
Finxit in effigiem sibi, & altae semina mentis
Jndidit, aeternum quò se oblectaret eodem.
Ergo homines huius non claudunt finibus aeui
Vitam, degenerans quod Sadducaeus ab almo
Nomine, comprenso quondam velut ense, negauit.
Adde quòd intentus formando dixit Adamo:
Nunc hominem nostra decoremus imagine, neutram
Excipiens partem, conflatos vnde videmus
Nos homines, ab eo quotquot producimus ortum.
Prospexisse Iouam, (falsò quod Marce magister
Haereseos clamas) cum prosperitate futuras
Delitias animae nec non caelestia tempe,
Corpore posthabito, cuius terraq; mariq;

Casibus

Casibus exhaustis varijs multisq; periclis
Infandum sentire nefas: num dicere fas est?
Iusticiæ Domini qui seruantissimus æqui
Virtutisq; piæ laudes id derogat omnes.
Sæua Tyrannorum fuso tormenta cruore
Incassùm læto tot martyres ore luebant?
Num frustrà Antiocho nota feritate Tyranno
Septem filioli patriæ tàm legis amantes
Corpora supplicijs tantis lanianda dederunt?
Nunquid & ardenti, Decio cogente Tyranno,
LAVREVS in pruna sibi spem retinebat inanem?
Corpora martyrijs summis lacerata canebant
Extremâ reddenda sibi diuinitùs horâ.
Deniq; qua ratione animæ aut quo nomine corpus
Inferius fiat, non nostra mente videmus,
Quò minus Ambrosia vinaci & nectare dulci
In Paradisiaco cum Diuis victitet horto,
Causa animæ subeat cùm tot discriminà, totq;
Perferat infandos hîc sustineatq; dolores.
Forsitan ambiguas retrahat sententia mentes
Posse suam tandem corpus conquirere formam
Piscibus, alitibus, fuit & quod vermibus esca,
Ne mirere tamen: sed contemplare coruscis
Cœlum sideribus, nec non quæ subiacet illi

 Telluris

Telluris sphæram, flores quæ promit amænos
Innumeros, quæ tot fragrantes procreat herbas,
Tot stirpes, quas vel magnatum fercula quærant
Herculeus medicæ vel Pæan destinet arti.
Cernis quot volucres mensurant aëra pennis,
Quotq; suis Pisces percurrunt æquora pinnis.
Pinguia frugiferæ quot habent animalia terræ?
Vita quibus præsens grata est & cultus agrorum.
Omnia de nihilo, sed verbo condidit vno
Hæc Dominus: Vires quis ei collapsa negabit
Instaurare, suam vel quæ fuit indere formam?
Confractos renouare scyphos & fusile quoduis
Aurifaber potis est talemq; inducere formam
Quæ veteri præstat, nec eum labor ille grauabit.
Cur minus æthereum putrefacta ciere sepulchris
Membra putas Dominũ, et speciẽ sine labe perennem
Reddere, cùm valida quæ vult facit omnia dextra.
Deniq; præsenti vitam si claudimus æuo
Tristius humana quid conditione futurum est?
Nam quodcunq; pijs labentis degitur æui
Aduersum fertur (quod inenarrabile) duro
Seruitio: infanda paßim ditione premuntur
Atq; fame, sit eis vt vitæ nulla voluptas.
Insuper iniusti generoso nectare cellas

Implent

Implent & Crœsi summa nituntur opum vi,
Et clandestinis conantur fraudibus agmen
Perdere cœlicolum fundoq; euertere ab imo.
Ergo dies aderit rigidus quo Censor ab vmbris
Membra vocet iusta suspendens omnia lance.
Hoc solamen erit, quod & hic meminisse iuuabit,
Quòd promissa Dei fidas sententia mentes
Non fallat, cui tanta fuit clementia cordi.
Hic promisit enim (damnato ad lugubre fatum
Vnius ob noxam mundo) vt noua cuncta crearet,
Et maria & terras, tandem cœlumq; profundum
Conderet & toto gens surgeret aurea mundo
Quam sibi sublimem cœli in statione locaret.
O miseras igitur mentes, ô pectora cæca,
Talia dicentis nulla si voce mouemur:
Namq;, fide maius, mira sub imagine, cœlo
Is caput exeruit commendans Ezechieli
Arida quòd ventis immissis redderet ossa
Viuida. dat mandata sacro sic ore locutus:
Surgite cœlesti, vos ossa, iubente Iehoua
Surgite, nymbisonis ne dentur verba procellis.
Dixerat, affatu magno se murmure venti
Eripiunt subitò, tempestatesq; sonoras
Miscere incipiunt, tunc ossa recumbere campis
Quis

Quis putet? at tanto impulsu (mirabile visu)
Aëris & venti volitant raptimq; feruntur
Per campos, magnam veluti miscentia pugnam,
Sicut acerba manus quando in certamina stricto
Concurrit gladio: Sic ossa vocantia carnes
Mortua conuolitant socias exquirere partes.
Ut quocunq; vides, nil sit nisi campus & ossa.
Ossa quidem nerui motus sensusq; ministri
Consociant, σκελετὸς robur sibi firmius addit
Carnes, cum motus famulis compluribus, unà
Multiplicis venæ & thecæ comitante caterua
Aëriæ, hinc niuea cute circumdantur & artus.
Attamen in campis vegitante carentia flatu
Strata iacent, & eis vates defixus inhæret
Obtutu, nec res animum benè cognita turbat.
Nam Deus AEolios vinclis & carcere ventos
Soluit, fulmineo campos ut turbine perflent.
Mortua tunc videas misceri corpora viuis
Quæ velut instructis surgunt exercitus alis.
Haud secus Empyreo cum fert sua sancta voluntas
Perfacile est Domino, tabefacta ciëre sepulchris
Corpora, credentum patriaq; in sede locare
Quis precor ex oculis hominũ subduxit Enochum
In Superum thalamos, nullus quo iustior alter

Nec

Nec pietate fuit, nec fama maior honesta?
Sedulus intrepidè cœlestis semina lucis
Sparsit, primæuum scelerisq; coarguit orbem
Deflexit qui spontè Iouæ de tramite recto.
Ecquis & igniferum trans æthera vexit Eliam
Flammanti curru & radiantibus intulit astris?
Ipse (fatebor enim) reges proceresq; potentes
Noctes atq; dies propria in statione regebat.
Hìc meminisse iuuat, cùm sit memorabile, facti
Edere quod placuit patrijs abiturus ab oris.
Dissectum tunica sicco pede transijt altum
Jordanum, fido solus comitatus Elisa.
Qui fruitur grato dulcis transgressus alumni
Colloquio, sese cui cuncta rogata daturum
Promisit prius æthereum quàm scanderet axem.
Panditur intereà domus omnipotens Olympi
Flagrantem cœlo currum qui misit ab alto,
Cuius equi rutulum mandunt sub dentibus aurum,
Fumeus afflatu de naribus æstus anhelo
Vndat & ore fluunt contorto vertice flammæ.
Hunc Vates pius absq; mora conscendit Elias
Ac è conspectu Galgæ telluris, equorum
Lora tenens leuibus ventorum adremigat alis
Cœlicolas, comitem lachrymantem & multa parantẽ

Dicere dimittens, memori sed pectora seruans:
Nam memor illius signis auroq; rigentem
Demisit pallam, ne non donatus abiret.
Atq; ait: extremum hoc abeuntis munus habeto.
Do tibi, ferto inquam, te nunc habet ista secundum,
Jamq; vale longum formose vale, inquit, Elisa.
Hac ratione tuæ patria bonitate benignum
Consuluisse Deum fidei, cùm languida, credas.
Humanas quod enim superesse & viuere mentes
Firmius esse potest magis aut memorabile signum?
Deniq; saluificus, si mens non læua fuisset,
Sæpius ostendit viuo paradigmate Christus.
Matris quæ fuerat perdulci orbata marito
Filiolum accelerans animam in sua membra reducit.
Filiæ Iairj Lethi quæ capta sopore
Sollicitat dextram dextra reuocatq; sub auras.
E gelidis, vbi iam moribunda putrescere membra
Jncipiunt, tumulis EleaZaron ire iubebat.
Prætereà vitæ summa argumenta futuræ
Attulit, exuuijs trepidi quòd onustus Auerni
Christus in hesternum rursus surrexerit æuum,
Qui miseris aditus ad Olympi florida Tempe,
Diuorumq; aperit patriam sedesq; beatas.
Quid Styx exultas? vbi nunc tua tela? tui arcus?
Obliquæq;

Obliquæq; acies? & tinctum hastile cruore?
Ecce iacent tecum de quo victoria parta est,
Ne tende vlterius: maneat iam meta furoris.
Imperium, redijt quoniam victricibus armis,
Imponat finem cui nullus terminus æui
Omnes, militiam nisi detrectare velimus,
Vicimus: vt nulla poßit nos lædere parte.
En erit ille dies & ineluctabile tempus
Adueniet properans, ô terq; quaterq; beatos
Christigenas, tantos qui percipiemus honores:
Nam freta restituent homines in littore mersos,
Et sua turriferens quæ clauserat ostia tellus
Recludet, mœstis liber quò quisq; sepulchris
Deposita veterum procedat mole malorum.
Si diuersa sagax sua semina miscet in vnum
Rusticus, & nullo paßim discrimine spargit,
Nonne suæ tandem speciei germina promunt?
Atq; suum pleno producunt munere culmum?
Cur minus humanæ varijs substantia carnis
Sparsa modis, specie quam mors aboleuerat, igne
Siue etiam rapidi violento gurgite ponti,
Ocyus in vitam transformaretur eandem?
Cernimus in scrobibus Bruma torpescere plantas:
Attamen in viuam, resoluto emergere stirpem
Frigore,

Frigore, quis nobis vires non cedit easdem?
Cùm, licet innumeris morborum clade periclis
Expositum bibulo tumuletur puluere corpus,
Inde tamen validum niueoq; nitore resurgat.
Nulla quidem priscæ remanent vestigia labis:
Qualis in hoc sæclo fragiles infecerat artus.
Fermentoq; carent omni pia corda vetusto
Quò minus occultas poßint committere fraudes.
Ergo dies vitæ primus, primusq; bonorum
Cùm sua signa refert clangore sonante tubarum,
Corpus perpetuis animæ sociabitur horis
Et postliminiò direptos incolet agros,
Agros quos Stygius nunquam vastabit Auernus.
Hic licet à facie, non cæco ænigmate, Magnum
Ritè videre Deum, pariterq; videbimur illi.
Sanctorum dulci vatum sermone fruemur
Atq; patrum, memori qui nobis nomine clarent.
O fortunatos nimium multumq; beatos
Christicolas, quibus his liceat considere regnis,
Regna, procul gemitus, & quæ mala cuncta fugabũt:
Sæuus enim turpes nunquam meditabitur Orcus
Insidias, sed erit captus vinctusq; catenis
Victor eum quondam veluti constrinxit Iesus.

FINIS.

Utere quæsitis opibus, fuge nomen avari.
Quid tibi divitiæ prosunt, si pauper abundas?
Rep: d: 7. Oct: 69.

Cum tibi contigerit studio cognoscere multa,
Fac discas multa, et vita, nil velle doceri.

Non modo nihil augetur ingrato, sed, quod acceperit, eidem vertitur in perniciem
Bernh: Serm: 1. de quadrages.
Rip: d: 8. Oct: 69.

Religio peperit divitias, et filia devoravit matrem:-
Bernh:
Rip: d: 9. Oct: 69.

